

Der er her i Tinget af det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) opstillet et ikke blot brugeligt, men ganske udmærket Skelnemærke mellem, hvilke Sager der bør høre under de militære Retter, og hvilke der bør høre under de borgerlige Retter, og Skelnemærket skulde være, om Forseelsen indeholdt et Brud mod specielle militære Forskrifter. Jeg synes, at denne Definition er udtømmende, og jeg synes, det vilde være stor Uret af os at give os i Lag med denne Opgave uden samtidig at udskille fra den militære Retspleje alle de Forbrydelser, som skulde paakendes efter den borgerlige Straffelov. Det er blevet paavist saa udførligt, at jeg skal ikke komme nærmere ind paa det. Jeg tror, at der i Virkeligheden ikke er mange her i denne Sal, der ikke have den Mening, at det vilde være hensigtsmæssigt at følge det ærede Medlems Anvisning. Jeg tør trygt appellere til Reformpartiets Ordfører, jeg er vis paa, han af Hjertet deler denne Mening.

Det meste af, hvad jeg i øvrigt har at sige, er berørt før. Det er berørt, at naar vi skulde indføre Defensorat ved Krigsretter, er det ikke rigtigt, at vi indføre det her paa samme ubehjælpssomme Maade, som det er indført ved de borgerlige Retter. Om vi ikke kunne gøre Skridtet helt ud og gøre den militære Retspleje fuldstændig moderne i denne Omgang, skulde vi dog gøre Skridtet saaledes, at det, vi frembringe ved det foreliggende fragmentariske Lovarbejde, bliver af den Art, at det vil kunne gaa ind under et moderne Retssystem. Det Defensorat, der her er Tale om, vil ikke blot ikke kunne gaa ind under et moderne gennemført Retssystem, men det vil efter sin Plan og sin Form ikke kunne gøre tilstrækkelig Nytte. Defensor beskikkes for sent. Defensor beskikkes, naar Ballet i Virkeligheden er ude, naar der blot skal siges det høflige afgørende Ord til Delinkventen, hvad enten han maatte være skyldig eller ikke skyldig.

Det blev sagt i Dag af den højtaerede Forsvarsminister, at videre kunne vi ikke komme, thi saaledes er det i den borgerlige Ret nu, og vi maatte gøre, hvad vi kunde, for at bringe Militærrettsplejen paa Højde med den borgerlige Ret. Det er nu ingen Grund til at sætte sig et saa lavt, saa lidet idealistisk Maal, naar vi alle ere klare paa, at den borgerlige Ret i denne Henseende er saa langt tilbage, at vi i halvhundredes Aar have næret det mest ivrige Ønske om at faa den forandret. Vi se ogsaa, at naar Forsvarsministeren frem-

sætter et Forslag om Defensorer ved Krigsretter, gaar han ikke efter de samme Regler, som nu gælde i vor forældede borgerlige Lovgivning, idet han dog tillader Defensor at overvære Reassumptionsforhørene, naar saadanne skulde optages. Reassumptionsforhør ere saadanne Forhør, der optages over Delinkventer eller over Vidner og andre vedkommende, naar de egentlige Forhør ere sluttede, men man ved Gennemgang af Sagen ser, at der er visse Punkter, som lide af indre Usandsynlighed, som stride mod hverandre, eller som trænge til nærmere at belyses. Defensor vil da gøre opmærksom paa saadanne Punkter og forlange Reassumptionsforhør optagne og har efter dette Lovforslag Ret til at overvære saadanne Forhør. Det har han ikke efter vor almindelige borgerlige Lov, naar jeg undtager Advokaterne for Højesteret. Defensorerne for vore Underretter og for Kriminalretten her i København blive ikke tilkaldte ved Optagelse af Reassumptionsforhør. Men kan man altsaa ved dette Lovforslag give Defensor Lov til at overvære Reassumptionsforhørene, kan man med ganske samme Føje give Defensor Lov til at overvære de første rent foreløbige Forhør, og der have vi Defensoratet i en saa udvidet Skikkelse, at baade Krigsretten og den formodede Delinkvent, altsaa alle vedkommende, faa den sande Nytte og Garanti deraf.

Ligesom den sidste ærede Taler ser jeg det vigtigste i Loven deri, at vi faa udskilt de borgerlige Straffesager fra Krigsretterne og i Indførelsen af en Appellinstans. Men, som jeg gjorde opmærksom paa, det tredje vigtige Punkt er for mig Gennemførelsen af et effektivt og nyttigt Defensorat, som jeg her har antydnet det.

Om Appellinstansen vil jeg sige, at det er mit, som det er andres Haab, at denne Sag maa komme tilbage fra Udvalget i den Skikkelse, at Højesteret bliver Toppunktet af Appellen. Om vi skulde gaa til, at Højesteret modtager Krigsrettens Appel direkte, altsaa at Appellen sker umiddelbart fra Underretten til Højesteret, eller om den skal gaa gennem en Overkrisret, altsaa gennem tre Instanser ligesom borgerlige Sager, skal jeg lade staa hen. Jeg vil foretrække en saa kort Rettergang som muligt, naar den blot ender det Sted, som skal være Slutstedet for alle de Retsafgørelser, der ere af Vigtighed for Landets Borgere, nemlig Højesteret. Den nuværende Sættelse af Appellinstansen kan jeg ikke billige. Der er allerede gjort opmærksom paa, at det